

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **Mgr. J. V.**, zast. Mgr. Pavlem Barešem, advokátem se sídlem Dřevařská 855/12, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. JMK 139497/2013, sp. zn. S-JMK 139497/2013/OD/St,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 1. 2014, č. j. JMK 139497/2013, sp. zn. S-JMK 139497/2013/OD/St bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) odvolání žalobce zamítnuto a rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 24. 9. 2013 č. j. OD-ČJ/55738-13/PIM (dále též „správní orgán I. stupně“) kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 22. 3. 2013 kolem 10:35 hod. na pozemní komunikaci v obci na ulici ve směru jízdy na Brno, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky, RZ:, držel v ruce mobilní telefon, čímž porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon

o silničním provozu“), spáchal tak přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 citovaného zákona, kterým mu za tento přestupek byla dle ust. § 125c odst. 4 písm. f) citovaného zákona uložena pokuta v částce 1.500 Kč.

V žalobě ze dne 3. 3. 2014 doručené krajskému soudu dne 10. 3. 2014 brojil žalobce proti citovanému rozhodnutí žalovaného s tím, že se neztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně týkající se nepřibrání tlumočníka. Argumentace žalovaného, že bylo z okolností zřejmé, že žalobce ovládá jednací jazyk dostatečně, je lichá, především ve vztahu k ust. § 16 odst. 3 správního řádu. S odkazem na citaci uvedeného právního ustanovení není dán žádný prostor pro správní úvahu, zda účast tlumočníka připustí, nebo zda je jeho účast nutná či nikoliv. Žalobce je státním občanem Uzbekistánu, národnost uzbecká. Českému jazyku rozumí na nízké úrovni. Právo na vedení v řeči, které dotčená osoba rozumí, je jedním ze základních lidských práv, garantovaných v čl. 37 Listiny základních práv a svobod. Žalovaný skutečnost, že žalobce je cizím státním příslušníkem, neovládá dostatečně český jazyk, nerespektoval, naopak jeho stanovisko bylo odůvodněno tím, že žalobce po sdělení obvinění a poučení o právech a povinnostech, po vyjádření se do protokolu, protokol podepsal. Žalobce byl toho názoru, že znalost českého jazyka nelze cizímu státnímu příslušníku přisoudit tím, že připojil svůj podpis na úřední protokol, naopak žalobce usoudil, že se necítí nadále dostatečně jistý v následující komunikaci v českém jazyce před správním orgánem. Za daného stavu navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 7. 4. 2014 vyslovil nesouhlas s žalobními námitkami. Shrnu, že žalobce namítá de facto totožné skutečnosti, které uváděl již v podaném odvolání. Neztotožnil se s jeho výkladem ust. § 16 odst. 3 správního řádu, z něhož nevyplývá, že správní orgán má bez dalšího povinnost vyhovět požadavku cizího státního příslušníka na tlumočníka, obzvlášť v situaci, kdy z okolností je zřejmé, že tato osoba jazyk dostatečně ovládá, jak tomu bylo i v konkrétním případě. Tato skutečnost byla prokázána, zejména na základě vyjádření žalobce do protokolu u ústního jednání dne 30. 4. 2013, kde žalobce po sdělení obvinění a řádném poučení o právech a povinnostech podepsal, že porozuměl sdělenému obvinění a poučení o svých právech a prohlásil, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mu bránily v projednání věci. Z obsahu protokolu dále vyplývá, že byl seznámen se spisovou dokumentací, ke spisové dokumentaci a údajům zde uvedeným se vyjádřil, zpochybnil úřední záznam, navrhl doplnění dokazování a teprve závěrem svého vyjádření uvedl, že při dalším jednání požaduje přítomnost tlumočníka, neboť neovládá jazyk, jímž se vede jednání. Žalobce tedy podepsal, že porozuměl sděleným skutečnostem, nejsou mu známy skutečnosti, které by bránily v projednání věci, poté se k věci vyjádřil a navrhl doplnění dokazování a teprve závěrem požádal o přítomnost tlumočníka u dalšího jednání s odůvodněním, že neovládá jazyk, v němž se vede jednání. Z logiky věci vyplývá, že pokud by žalobce jednací jazyk skutečně neovládal, sdělil by to bezprostředně po zahájení řízení správnímu orgánu, případně v jeho průběhu, nikoliv až poté, co bude provedeno několik úkonů v řízení (sdělení obvinění, poučení obviněného, předložení spisu, seznámení), k nim i věci samé se vyjádří a teprve poté požádá o tlumočníka. Rovněž by bylo možné očekávat, že by nepodepsal protokol z jednání, pokud by jeho obsahu nerozuměl. Z tohoto postupu je zřejmé, že jednací jazyk ovládal v dostatečné míře, což potvrzuje i oprávněná úřední osoba, která jednání vedla, stejně jako svědek prap., který s žalobcem přestupek projednával na místě přestupku.

Úvahu o tom, že český jazyk ovládá v dostatečné míře, lze dovodit i z výpisu z živnostenského rejstříku založeného ve správním spise, v němž má žalobce evidována dvě živnostenská oprávnění spočívající v překladatelské a tlumočnické činnosti, byť již tato živnostenská oprávnění byla ukončena. Úroveň znalosti jednatelského jazyka hodnotil správní orgán nejen z vyjádření svědka a oprávněné úřední osoby, pokud jde o dorozumívání se žalobcem, ale zejména z jednání žalobce samotného, jak výše uvedeno. Z tohoto pohledu proto měl žalovaný za to, že žalobce nebyl krácen na svých právech, pokud mu nebylo vyhověno v požadavku na zajištění tlumočníka. V odůvodnění svého rozhodnutí náležitě odůvodnil, z jakých podkladů vycházel, z čeho má za prokázané, že se žalobce dopustil přestupku, o němž bylo vedeno řízení včetně uvedení konkrétních zákonných ustanovení. Úvahy týkající se právního posouzení zjištěného skutkového stavu žalovaný podrobně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (ust. § 68 odst. 3 správního řádu), proto na toto odůvodnění odkázal. Závěrem konstatoval, že napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta.

Ve správním spise je založeno oznámení přestupku Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Brno-venkov, OOP Rajhrad ze dne 22. 3. 2013, č. j. KRPB-70464-1/PŘ-2013-060322-SLA, úřední záznam zpracovaný pprap. ze dne 22. 3. 2013, č. j. KRPB-70464-2/PŘ-2013-060322-SLA popisující skutkový stav dne 22. 3. 2013 v 10:35 hod., dále oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání dne 30. 4. 2013, výpis z evidenční karty řidiče, z níž bylo zjištěno, že má dva záznamy v přestupcích v souvislosti s řízením motorových vozidel, aktuální stav bodového hodnocení byl 0 bodů. Dále z výpisu z živnostenského rejstříku (platnost ke dni 30. 4. 2013) bylo zjištěno, že ode dne 26. 7. 2007 do 30. 6. 2008 měl evidovanou překladatelskou a tlumočnickou činnost (tlumočení v jazyce ruském, ukrajinském, uzbeckém). Dne 30. 4. 2013 se konalo ústní jednání o přestupku, žalobce byl poučen podle ust. § 73 odst. 1 a 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o přestupcích“), ust. § 33 a § 38 odst. 1 správního řádu. Vlastnoručním podpisem právní poučení podepsal, zároveň i s prohlášením, že porozuměl sdělenému obvinění a poučení o svých právech a prohlásil, že mu nejsou známe žádné zákonné překážky, které by mu bránily v projednání věci. Po seznámení se s oznámením o přestupku a se spisovou dokumentací uvedl, že „žádá, aby odbor dopravy Městského úřadu Šlapanice doložil doklad, že policista stál přesně 200 metrů, dále slovo všimnul je neurčitý pojem a vzbuzujeme pochybnost, zda policista má 100 % zrak. Navrhuje provést znalecký posudek jeho zraku. Dále jako cizinec, občan státu Uzbekistán, národnost uzbecká, prohlásil, že v dostatečné míře neovládá jazyk český, tedy jazyk, kterým se vede jednání a zdvořile žádal správní orgán, aby byl při dalším jednání přítomen soudní tlumočnick“.

O termínu výslechu svědků – zasahujících policistů prap. a pprap. dne 8. 8. 2013 byl žalobce řádně vyrozuměn, což je doloženo potvrzením písemnosti ze dne 22. 7. 2013. U výslechu obou svědků nebyl osobně přítomen. Usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 8. 8. 2013 mu byla stanovena lhůta sedmi kalendářních dnů od doručení usnesení k seznámení se a vyjádření se ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Dne 27. 8. 2013 bylo doručeno správnímu orgánu vyjádření žalobce k podkladům pro rozhodnutí. Následně dne 24. 9. 2013 bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu I. stupně č. j. OD-ČJ/55738-13/PIM, sp. zn. OD/3849-

2013/PIM, proti kterému podal blanketní odvolání dne 30. 10. 2013 doplněné podáním ze dne 13. 11. 2013 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 19. 11. 2013. Dne 9. 1. 2014 pod č. j. JMK 139497/2013, sp. zn. S-JMK 139497/2013/OD/St vydal žalovaný rozhodnutí ve věci, které je předmětem soudního přezkumu.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Mezi účastníky není sporu o tom, že dne 22. 3. 2013 kolem 10:35 na pozemní komunikace v obci na ulici ve směru jízdy na, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky, RZ:, řídil žalobce předmětné motorové vozidlo, což bylo prokázáno průkazem o povolení k trvalému pobytu i řidičským průkazem. Sporné je zjištění zda za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, zda tedy se uvedeného protiprávního jednání dopustil či nikoli. Jak vyplývá z oznámení přestupku, které se jmenovaným bylo na místě sepsáno, měl možnost se k věci vyjádřit, oznámení přestupku vlastnoručně podepsal. Žalobce namítl, že byl zkrácen na svých právech, neboť ve správním řízení nebyl přihrán tlumočník, ačkoliv uvedl, že neovládá jazyk, kterým se vede řízení a požádal v rámci ústního jednání dne 30. 4. 2013 o přihrání tlumočnicka. Správní orgán I. stupně jeho požadavku nevyhověl, vydal ve věci rozhodnutí dne 24. 9. 2013, proti kterému podal žalobce blanketní odvolání dne 30. 10. 2013 doplněné podáním ze dne 13. 11. 2013, o němž žalovaný rozhodl dne 9.1.2014.

Jak vyplývá z článku 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) *„kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka“*. Uvedené ustanovení má chránit účastníka neznalého či nedostatečně znalého českého jazyka při ústním jednání a zároveň umožňuje ochranu práv cizinců (článek 42 odst. 2 Listiny). Článek 37 odst. 4 Listiny podle názoru krajského soudu dopadá i na jednání příslušníků policie při provádění silniční kontroly. Současně lze ale dovodit, že právo na tlumočnicka předpokládá jistou aktivitu dané osoby, která má prohlásit, dát zřetelně najevo, že jazyk, jímž se vede jednání, neovládá. V daném případě potřeba tlumočnicka při jednání s policií nenastala. Z oznámení přestupku ze dne 22. 3. 2013, úředního záznamu ze dne 22. 3. 2013 zpracovaného prap. a z výpovědi jmenovaného policisty je nepochybné, že žalobce po zastavení hlídkou Policie ČR bez problémů komunikoval česky, po celou dobu rozhovoru nenamítal, že

by nerozuměl, na všechny položené otázky odpovídal česky. Tedy při silniční kontrole adekvátně reagoval na obsah výzev policistů (předložil všechny doklady potřebné pro řízení a provoz motorového vozidla). Tomu nasvědčuje skutečnost, že po přečtení obsahu oznámení, byť své vyjádření nese-psal v českém jazyce, oznámení přestupku ale vlastnoručně podepsal. Podpisem ztvdil nejen obsah včetně popisu skutkového děje, nýbrž tak se výslovně vyjádřil, že tomuto oznámení rozumí a překladatele nežádá. Krajský soud je toho názoru, že výrazy používané při vyšetřování přestupku a v oznámení přestupku nebyly odborně nenáročné na pochopení a nevyžadovaly většího vysvětlení. Kromě osobních údajů o žalobci totiž oznámení obsahuje jednoduchý popis skutků (místo, čas a způsob jeho spáchání), s číselně vyjádřenými časovými a množstevními údaji, které nemohly přivodit problémy vyplývající z případné nedostatečné znalosti jazyka. Jisté problémy by mohl vyvolat pouze údaj, který je ve skutku spatřován. Tento údaj však slouží jen k základní orientaci pro správní orgán, jemuž se věc odevzdává a neporozumění nemůže být žalobci na újmu. Žalobce tedy musel vědět, o čem s ním příslušníci policie hovoří, co je smyslem a účelem silniční kontroly a co v česky sepsaném oznámení přestupku podepisuje. Oznámení přestupku je pro tvorbu skutkového základu věci použitelné a správní orgány nepochybily, když z něj při zjišťování skutkového stavu vycházely. Soud vyhodnotil jako nedůvodnou námitku žalobce, že mu bezdůvodně bylo odepřeno právo na tlumočníka před správními orgány.

Podle ust. § 16 odst. 3 správního řádu má „každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady“.

Citované ustanovení je provedením článku 37 odst. 4 Listiny a správní orgán měl povinnost toto ustanovení v přestupkovém řízení od jeho zahájení respektovat, což také ale učinil. Jak ze spisového materiálu vyplývá, jazyk, kterým se vedlo řízení, žalobce ovládal jednoznačně dostatečným způsobem, což osvědčil i svědek policista prap., který jasným a srozumitelným způsobem uvedl, že si na místě řešení přestupku s žalobcem rozuměli, pouze při hovoru byl cítit určitý přízvuk. Nelze rovněž přehlédnout, že žalobce měl vystavený živnostenský list pro podnikání na území ČR, dále i živnostenské oprávnění spočívající v překladatelské a tlumočnické činnosti, byť tato oprávnění již byla ukončena. Z tohoto lze tedy usuzovat, že český jazyk ovládá v dostatečné míře. Další podstatnou skutečností je i to, že odvolatel se sám zúčastnil ústního projednání svého přestupkového jednání před správním orgánem, kde tuto svou poznámku (žádost o přibrání tlumočníka), sice uvedl, nicméně dalšího řízení – výslechu svědků – se již osobně nezúčastnil, jednání proběhlo bez jeho osobní účasti, ačkoliv uvedený úkon sám požadoval, tudíž i kdyby byl přizván soudní tlumočník, neměl by komu tlumočit. Nelze rovněž přehlédnout, že protokol o ústním jednání ze dne 30. 4. 2013 podepsal bez jakékoliv připomínky, a to po jeho předchozím přečtení, kdy žádná poznámka stran toho, že jeho obsahu či čemukoliv jinému nerozumí, z jeho strany vznesena nebyla. Z obsahu protokolu ústního jednání ze dne 30. 4. 2013 vyplývá, že byl řádně poučen o jeho právech a prohlásil, že mu nejsou známy žádné skutečnosti, které by mu bránily v projednání věci. Vlastnoručním podpisem tedy ztvdil, že rozumí sděleným skutečnostem. Teprve v závěru svého vyjádření uvedl, že při dalším jednání požaduje přítomnost tlumočníka, neboť neovládá jazyk, jímž se vede jednání.

Z vyhodnocení zjištěných skutečností vyplývá, že žalobce prokazatelně v průběhu silniční kontroly policistům rozuměl, komunikoval s nimi, což potvrdil svým podpisem, jak v oznámení přestupku, tak i protokolu o ústním jednání dne 30. 4. 2013, ačkoliv v průběhu

jednání požádal o tlumočníka, následně poté se jednání s výsledkem 8. 8. 2013 osobně nezúčastnil, přičemž na výzvu správního orgánu I. stupně k vyjádření se ke shromážděným podkladům dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se osobně dostavil dne 15. 8. 2013 ke správnímu orgánu z důvodu seznámení se s kompletním spisovým materiálem s tím, že dne 27. 8. 2013 podal písemný návrh doplnění dokazování, kdy namítl, že nebyl řádně vyslechnut, a že i přesto, že požádal o přítomnost soudního tlumočníka, nebylo mu vyhověno.

Jestliže za daných okolností při silniční kontrole nevznikly žádné pochybnosti o tom, že by policisté jednali s osobou, jež nerozumí průběhu kontroly, a že by vyvstala potřeba tlumočníka, dal tak žalobce jasně najevo, že rozumí průběhu a výsledku kontroly. S ohledem na průběh správního řízení tak potřeba tlumočníka nevyšla najevo, neboť neovládal-li by žalobce jednací jazyk, sdělil by tuto skutečnost správnímu orgánu bezprostředně po zahájení řízení nikoliv až poté, co bude provedeno několik úkonů v řízení (sdělení obvinění, poučení žalobce, předložení spisu k seznámení, vyjádření žalobce k věci a teprve poté jeho požadavek na přítomnost tlumočníka). Z uvedeného postupu je zřejmé, že závěr žalovaného, sice, že nenastaly žádné důvody pro ustanovení tlumočníka jmenovanému, je správný.

Krajský soud proto uzavírá, že žalobce nebyl postupem správních orgánů krácen na jeho právech, pokud mu nebyla zajištěna přítomnost tlumočníka, neboť jak již výše uvedeno, potřeba tlumočníka, s ohledem na průběh řízení, způsob jednání a chování žalobce, nenastala. Z uvedených důvodů soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 29. května 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová